

Mahbub

Gülay

Mahbub, sevgili demek. Çocukluğumdan beri edebiyata ilgim var, farklı edebiyatlara da ilgi duyuyorum. Geceleri yaşıyorum ben ve geceleri yazıyorum, şiirlerim de genelde geceleri çıkar. Mahbub da bir şiirdi. Rahmetli İrfan'la sık konuşurduk, birbirimize yazdığımız şeyleri gönderirdik. Ben şiirlerimi gönderirdim, o da bana kimi zaman şarkılar kimi zaman anekdotlar gönderirdi. Mahbub'u gönderdim ona. Bana "Senin de dilinden Tamay anlar. Yapmak ister mi acaba?" dedi. Herkes şiire beste yapmak istemez, o uzun bir şiir. Yaptı ve çok beğendim. Şimdi zaman zaman bir şeyler yazdığım da "Tamay çok iyi besteler." diyorum, ona gönderiyorum.

Tamay

Bir gün bir mesaj geldi İrfan Abi'den, "Gülay'ın bir şiir var. Bak bakalım, bir şeyler çıkarabilir misin?" diye. Çok sevindim. İsmi çok ilgimi çekti. Mahbub. Annem beni "habbub" diye severdi çocukken, hâlâ da. O da aynı anlamda, sevdim ismi. Şiiri okudum, şarkı formuna uzaktı ve uzun cümleler vardı. "Abi müzikal mi yapayım, nasıl olur?" dedim şakayla karışık. O da "Ne yaparsan yap oğlum, sen bilirsin." dedi. Ne yapsam olacak gibiydi sanki. Bir şeyler yapmamı istiyordu ve kendimi bir şey bestelemiş buldum fakat aranjmanda zorlanıyordum. Sürekli itekledi beni. Bir şeyler çıkartıyordum fakat beklediğim gibi olmuyordu. Hayat karmaşası da bir yandan zorluyordu. Mükemmeliyetçilik zincirimi görmüştü ve onu kırmamı istiyordu. Ben yapamadığımı düşündükçe İrfan Abi ittiriyordu. Detaylı feedbackler ve hoş sohbetiyle neşemi yerine getiriyordu. Ödev gibi sarılmıştım projeye, bir sene geçti aradan. Şu eksik diyordum, oltaya yazıp lazım olan şeyi buluyordu. Şehir bile değiştirmiştim ama projeyi bırakmıyordum. Haberleşiyorduk ve sohbet ediyorduk. Gittiğim yerlerde de kayıtları yapmaya devam ettik. Güven Abi (Şancı) ile Kabak'ta davulları kaydettik. Şarkıyı poptan kurtarmamız gerekiyordu (!) : ve bu aramızda bir espriye dönüşmüştü. En son kontrbaslardan vazgeçip sevgili Atakan Kotiloğlu'nun çaldığı basları kullandık. Gülay hecesi hecesine bestelediğim melodiyi birebir okudu. İrfan Abi göçüp gidişinden bir hafta önce, o yoğunluğunun arasında gidip vokalleri ve ıslıkları kaydetti. Nasıl bir çalışkanlık örneğidir bu? Şaşkınım. Hamiyeti, peyki, oltası ve buna da vakit ayırdı. İrfan Abi'nin cenazesinden bir hafta sonra da Deniz Perhan'la bir araya gelip tekrar giriştik şarkıya. İrfan Abi öyle istemişti, "Deniz'e selamımı söyle." demişti. Deniz vesilesiyle sevgili Kamucan geldi, klarinetleri çaldı. Bir sürü insan yine onun başlattığı kıvılcım ile bir ateş yakmış oldu. Yine İrfan Abi'den bir şeyler öğrenmiş oldum. Bu şarkının hikâyesi benim için şarkının geçirdiği süreçte yaşadığı değişim ve dayanışmanın ne kadar gerçek, güçlü olduğu. E tabii ki beraber yapmak istediğim o kadar şeyin arasında elimdeki son şey. Öğreti dolu.

İrfan Alış

Şarkının linki!

